

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθόνας νέτος σκέτος.**

Φ. — Ἀναχωρῶ...

Π. — Πού πᾶς, μορέ ;

Φ. — Καὶ θῆλεις νὰ 'στὸ 'πὼ ;
πηνάϊω πρὸς ἀνάπαιιν ἐκεῖ 'τὸν Μὸν Ρεπό.

Π. — Λοιπὸν καὶ πάλι ἐξοῆ σκοπεύεις νὰ μοῦ κάρης ;

Φ. — Τί προσποιεῖσαι, μπουτυλά, πὼς δὲν καταλαβαίνεις ;

Καὶ ἂν ἀκόμη ἔσσεκα κοντά σου, βρε μουρμούρη,
δὲν ἐκαθόμουν βίβρια γιὰ τὴ 'δική σου μοῦρη,

ἀλλὰ πρὸς χάριν τοῦ κλεινοῦ κ' ἑνδοξοῦ Βασιλείου,
καὶ δι' αὐτὸ ὑπέφερα τὸ καῖμα τοῦ ἡλίου.

Πᾶς ρήτωρ ἐπέφερα τὸ στόμα νὰ σφαλίση,
ἐπρόσιμα καὶ ἡ Βουλὴ τὰς θύρας τῆς νὰ κλείσι,

ἐπρόσιμα 'στὰ σκίλη των νὰ βάλουνε βρακί
τῆς Σύρας οἱ μουφλουζήδες οἱ Ἀριστολοκοί,

ἐπρόσιμα πολλὰ καλὰ νὰ γίνουνε εἰς τὸ κράτος,
ἐπρόσιμα κ' ὁ Πούπουλης νὰ βρῆ ὁ Σκιρνονάτος,

ἐπρόσιμα κ' ὁ Βασιλεὺς νὰ φρονῆ 'στὰ λουτρά του,
κ' ὁ προσφιλεῖς Διάδοχος τοῦ Μεγαλειότατος

νὰ δώσει σοβαράτατος, βαρὺς καὶ σμερδαλλος,
τὸν ὄρκον τὸν ἐπίσημον τοῦ Ἀντιβασιλείου.

Καὶ τώρα ὅπου ἔγινα, βρε ἀδελφέ μου, δια
καὶ ἡ Ἑλλάς δὲν ἄφησε 'στὴν ἔρημον τὰ κῶλα,

σοῦ δίνω πέντε φάσκελα καὶ λέγω 'στὴν πατρίδα :

• Ἑλλάς πατρίς, ἀναχωρῶ, πρὶν νὰ μοῦ στρέψῃ ἡ βίδα.

• Ἐβρήκε καὶ ὁ Πούπουλης τοῦ ἔθνους Βουλευτῆς

κ' ἡ δοξα σου ἐσκίρτησε καὶ πάντες μετ' αὐτῆς,
ἐπίρσανε πολλὰ κακὰ καὶ χροῖνα κακομοίρικα,

• τὸ ἔργον μου τετέλεκα, τὴν πίστιν μου τετήρηκα.

• Παντοῦ σαλπίζουν ἀγάθῃ ταχύτεροι αἱ φθμίαι

κ' ἐγὼ τραβῶ 'στὴν ἐξοχὴν σὺν νειστοτελῇ ποῦ εἶμαι.

• Ἀναχωρῶ, βρε Περικλή, πλὴν χαιρε κ' εὐδαιμόνειας
καὶ τὸν πιστὸν σου Φασουλῆν οὐδ' ὦραν μὴ λημόνει,

καὶ φρόντισ οἱ φίλοι σου κ' οἱ γνώμοι, χαλντοῦπη,
νὰ κάμουν διαδήλωσιν γιὰ σίνα 'στὸν Τρικοῦπη,

μήπως προσλάβῃ οὕτω πᾶς καὶ ἐξ μετὰ τῶν ἄλλων
εἰς τὸν σπουδαῖον ἐκλογὸν τὸν θορυβώδη σάλον.

Κ' ἂν σοῦ εἶπῃ ὁ κύριος Τρικοῦπη ἔκουμοῖδιζα,
εἰς τὸν Λαγοῦμη πήγαινε, κ' ἂν σοῦ εἶπῃ τὸ ἴδια,

τραβᾶ 'στὸν Πρωτοκάθζερον, κ' ἂν 'δῃς πὼς σε γελᾷ,
σοῦρε 'στὸ γέρο Μπαμπάλῃ καὶ 'στὸν Ζυγομαλά,

• ἂν δὲ κ' αὐτὸς ὁ Ἰσχυρὸς κ' ἐκείνος δὲν σε θῆλῃ,
τρῆξ' 'στὸν Ράλλῃ 'γρήγορα κ' εἰς ἄλλους τῶν ἐν τέλει,

• 'στὸν Ἐλευθέριον, Περικλή, κολλήσου Σκοπευτάς,
ἀλλ' ἂν σε ὀρθῶν κ' ἀπ' ἐκεῖ κακῶς, βρε λέρα,

σοῦρε 'στὸ γέρο Λιάβολο κ' ἀκόμη παραπᾶρα.

• Ἀναχωρῶ... ὕγαινε καὶ χαιρε κ' εὐδαιμόνει
καὶ τὸν πιστὸν σου Φασουλῆν οὐδ' ὦραν μὴ λημόνει,
• ἂν δὲ 'στὸ οὐρητήριον εἰσέλθῃς τῆς Βουλῆς

θυρήσου πὸς εἰσὼς αὐτοῦ ὁ Φασουλῆς,
καὶ τοῦ Δημάρχου τῶνομα καὶ τοῦς 'δικούς μου σίχους

μὲ τὸν συγγα σου σκάλλεις βαθεῖα βαθεῖα 'στοὺς τοίχους.

• Ἐὰν δὲ φάγῃς ἔφαρα ὀπωρικὸν τι θυμίον
καὶ πάθῃς καλικοπονὸν καὶ τῆς κοιλίας κόψιμον,

θυμήσου ποῦ σοῦ ἔλεγα, βρε Περικλέτο, πάλιν
πὼς εἶναι τὸ Ρωμαῖο εἰς κίνησιν μεγάλην.

Καὶ ἂν ἐκεῖ ποῦ περπατῆς καὶ βλέπῃς τὸν αἰθέρα
θυμήσου ποῦ σοῦ ἔλεγα χρεῖματα καλοκαίρι

• ὅτι ὁ σφέκος τῶν Ρωμαίων κυρτὸν δὲν ὑποφέρει.

Κ' ἂν ἀπομείνῃς ἔφαρα ἐξ ποῦ νὰ 'πῃς Λουκάνικο
χωρὶς βρακί μετασῶτο, χωρὶς Ἀμερικάνικο

θυμήσου ποῦ σοῦ ἔλεγα 'στὸς τόσας συζητήσεις
πὼς κάνει κ' ὁ Θωμάπουλος πολλὰς μεταρρυθμίσεις.

Κ' ἂν ἔλθῃ καὶ τοῦ Πάρνηθος ἐκείνο τὸ νερὸ,
στελεῖ μὴ στάλα κ' εἰς ἐμὲ ὅπου θὰ λαχταρῶ,

κ' ἂν κοψῆς τοῦ Φιλήμονος τὰ ρόδα τάντισμ' ἢ νὰ
μὴ λημονήσῃς ἀπ' αὐτὰ νὰ στειλῆς κ' εἰς ἐμένα.

• Ἄλλ' ἂν ἐέλται τὰ νερὰ καθόλου δὲν φανοῦν
καὶ καρβαλίνας, Περικλή, πὼς εἶναι βὰς γενοῦν,

ἐπὶ συστάσει στελεῖ μου καὶ μερικὰ ἐκ τούτων
νὰ ἐντρυφῶ 'στὸν κλασικὸν τῶν Ἀθηναίων π' οὐτον.

• Ἀναχωρῶ... ὕγαινε, κασιδιᾷ προσφιλεῖ,
καὶ ἂν ὁ Ἀντιβασιλεὺς νὰ χρεῖ τὸν τελεῖ,

λεπτομερέως στελεῖ μου καὶ δι' αὐτὸ πολλὰς
γῆ νὰ μαθαίνω, Περικλή, πὼς εἶναι ἡ Ἑλλάς.

Κ' ἂν νέον τι εὐτύχημα τὸ ἔθνος συκνήσῃ,
τούτσει ἂν ἡ εσραστὴ Περικλήσῃ γεννήσῃ

ἀρσενικὸ ἢ θηλικὸ, κάθε δουλειὰ ν' ἀφήσῃς,
καὶ ὅπου κ' ἂν ἐνρίσκουμαι νὰ μοῦ τηλεγραφῆσῃς,

γῆ νὰ χαιρῶ, μορέ, κ' ἐγὼ τὸ Ἀδελκὸ κοπέλι
καὶ σαλμαγούσαις καὶ φασκαῖς νὰ στεῖλω 'στὸ μουρέλι.

• Ἀναχωρῶ... ὕγαινε μετὰ τῆς συντροφίας,
κ' ἂν ὁ Χατζετακος προσληφθῇ ὡς μάμος τῆς Σοφίας,

γῆ νὰ μοῦ τὸ γράψῃς καὶ αὐτὸ 'στὸ Μὸν Ρεπό ἐκεῖ,
νὰ μάθω πὼς ἐπρόκοψε καὶ ἡ Μαινετικὴ.

Καὶ ἂν ἡμέρας εὐτυχῶς ἐξημέρωμα χαράξῃ
καὶ ἡ σκεπτὴ Βασίλισσα 'στὸν Βόσπορον ἀράξῃ,

• ὁ δὲ Σουλτάνος τὴν δεχθῆ καὶ πάλιν μὴ λαγοῦτα
καὶ τῆς προσφίση τῆνερα κ' ἀπ' ἄλλα τέλλα φρούτα,

γῆ νὰ μοῦ τὸ γράψῃς καὶ αὐτὸ, καρφιλάται χαλί,
νὰ μάθω ἂν αἰσχρῆσαι μὰς θὰ εἶναι ὀυαλί.

Καὶ ἂν γυρίσῃ ὁ τροχὸς οἰστραμμένῃς μοίρας
καὶ ἀξιώπιστοι γενοῦν ὁ κληροῦς τῆς Σύρας,

γῆ νὰ μοῦ τὸ γράψῃς καὶ αὐτὸ, καὶ ἴσως μὸ φανῆ
νὰ τὸς δανεῖσι κέρβουνα, σαποῦνι καὶ σχοῖνι.

Καὶ ὅταν τὸ σαρκίον σου τὸ καθῶμα καταφλέγῃ,
καὶ δεῖται, ὅπως ἄσμα τι τοῦ χύδην ὄχλον λέγῃ,

τῆς θείας σου τὰς ὀπισθεν ἔχουν ὑπὸ ἰτάς,
μὴ λημονῆς καὶ τὰς σταιγμάς αὐτὰς τελευταίας.

Π. — Ὁρα καλή... σοῦ εἰδοῦμαι καθ' ἕνα νηρημίαν.
καὶ ὕρε εἰς τὴν ῥαχὴν σου σαφάντα παρὰ μίαν.